

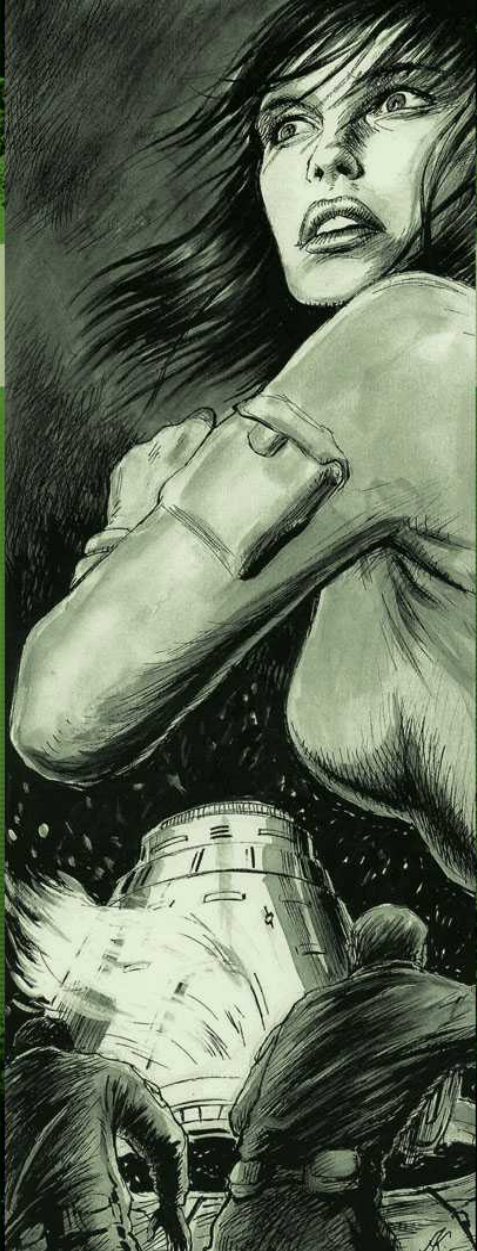
pevnost

edice

Julie
Nováková

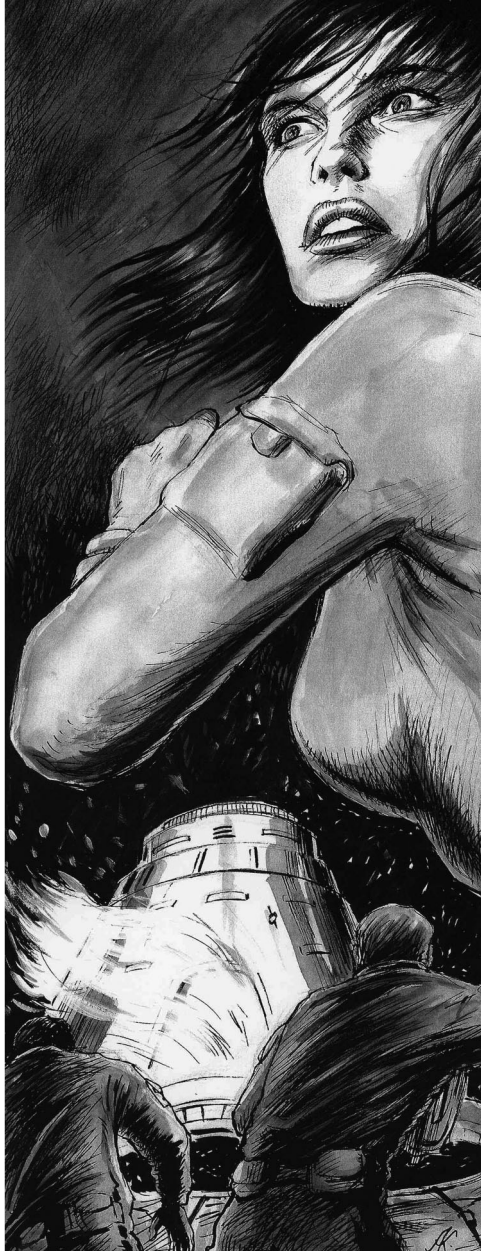
Tichá planeta

Julie Nováková

TICHÁ PLANETA

Julie Nováková

TICHÁ PLANETA

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Julie Nováková, 2011
Cover © Alois Křesala & Lukáš Tuma, 2011
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2011

ISBN 978-80-7425-095-8

Prolog

Nebezpečí

17. listopadu 2118

Ve stropním okně nad hlavou Harryho Partona zářily jasné orbitální neony, ale on si jich nevšímal. Jeho pozornost se teď plně soustředila na zrnité záběry běžící na obrazovce, která zabírala celou jednu stěnu místnosti.

V memphiském Centru pro výzkum extrasolárních planet pracoval už přes třicet let, od svých dvaadvaceti. Práce ho ovšem nikdy nepřestala bavit, na rozdíl od všeho ostatního, co se dalo dole na Zemi zažít.

Sledoval líně se pohybující obraz rozlehlé kamenité pláň, kde ze země sem tam vyrůstaly trsy podivné rostliny s dlouhými tvrdými listy. Vypadala jako nějaká genetickými inženýry vyprodukovaná tráva. Ale tuhle projektovala přirozená evoluce.

Jenomže jiná než na Zemi.

Dnes měl být *ten* den. Ale Harry ho ještě neuvidí. Ne dřív než za dalších dvanáct let. Právě tak byly totiž staré záběry, na které se díval. Tak daleko byla cizí planeta od Slunce – bezmála dvanáct světelných let.

Sonda *Earth Visitor* se vznášela nad tou člověku neznámou krajinou a pořizovala záběry, které její mateřská loď na

oběžné dráze odesílala každý den na Zemi. Dnes tam vedle ní zakotví i loď s lidskou posádkou – poprvé v historii se loď s lidmi na palubě dostala k planetě v cizí sluneční soustavě. Země bude oslavovat.

Harry, do té doby napůl ležící v křesle přizpůsobujícím se jeho poloze, se náhle užasle napřimil. *To nemůže být pravda*, pomyslel si v šoku.

Earth Visitor fungoval už jedenačtyřicet let. Celou tu dobu odesílal na Zemi snímky ze vzdálené planety. Ale nikdy, ještě nikdy nezachytil *tohle!* Harry tomu nedokázal uvěřit.

A tak nevěřícně hleděl na ten obraz, který prostě *musel* být skutečný, a jeho mysl se mu zuřivě bránila.

Pak uviděl pohyb, hodně rychlých pohybů... ne, to se tak hýbala sonda...

A obraz nahradil statický šum.

Harrymu chvíli trvalo, než se z toho vzpamatoval. Pak jeho první myšlenkou bylo, že udělali něco opravdu nezodpovědného a nepromyšleného. *Lidská posádka. Mysleli jsme si, že už o té planetě víme dost...*

Varování vyslat nemohou – dorazilo by až za dvanáct let. Obával se toho, co po té době uvidí.

1. kapitola

Ostrov

*16. listopadu 2118 pozemského času,
14. října 2105 pro posádku Messengera*

Lod' byla zachycena gravitací soustavy a vržena přímo k jejímu centru, oranžové hvězdě spektrálního typu K s hmotností necelého půldruhého Slunce. Její rychlost, se kterou ještě mohla ze solárního systému uniknout, snížil průlet kolem dvojice plynných obrů, zdejšího Jupiteru a Saturnu ve větším vydání.

Pak, když prolétala kolem třetí planety soustavy, zapojila lod' mohutné brzdné trysky a snížila svou rychlost na zlomek té původní. Přesto byla stále mnohonásobně rychlejší než jakákoli lod' cestující mezi planetami u Slunce.

Její cesta směřovala ke druhé planetě oranžové hvězdy Epsilon Indi, nazývané také pramálo poeticky katalogovými jmény HD 209100, HR 8387 a dalšími. Planeta ovšem již měla i své „osobní“ jméno. Asgardia.

22. listopadu, tedy s rozdílem pouhých pěti dní oproti odhadu vědců na Zemi, se k ní *Messenger* přiblížil natolik, aby mohl být naveden na její oběžnou dráhu. Na to, že tento odhad byl uskutečněn před dvaadvaceti lety, to bylo více než slušné.

Jon Tallman navedl s pomocí lodního počítače – krátkým a poměrně slabým zážehem trysek – loď na vysokou orbitu. „Ty nejhorší manévry už máme za sebou, tohle je hračka,“ poznamenal a suše se zasmál. „Mohli nás sem poslat se slovy: ‚Co nemáš, udělej si sám, protože nikdo jiný ti nepomůže.‘“

Ale nebylo to tak špatné, jako když letěl *Earth Visitor*. Astronomové na Zemi v sedmasedmdesátém roce ani pořádně nevěděli, kolik planet vlastně soustava má. Nemohli se shodnout, jestli pět nebo šest, údaje z výpočtů byly nejasné a přímé pozorování teleskopy zatím nedosáhlo potřebné úrovně. Dlouho se s jistotou vědělo pouze o Asgardii, jednom plynném obrovi a dvou velmi vzdálených souputnicích Epsilon Indi na hranici mezi hvězdami a planetami, vzájemně se obíhajících hnědých trpaslicích na kraji soustavy, celých 1500 astronomických jednotek od hvězdy.

Až *Earth Visitor* mohl potvrdit, že planet je sedm. Tři menší plynné planety podobné Uranu či Neptunu, dva velcí plynní obři a dvě terestrická tělesa.

První planeta obíhala blízko u žhnoucí hvězdy a svým téměř se tavícím povrchem a malou velikostí připomínala Merkur. Druhá, Asgardia, mohla být podobná Zemi. Rozhodně se jí podobala ze všech nejvíce. Ale pokud by si člověk prohlédl obrázek Marsu, když měl ještě oceány, mohl by konstatovat, že ten ji připomíná více. A měl by pravdu.

Tallman dokázal údaje, které měli, odříkat nazpaměť i uprostřed noci. Hmotnost: 0,87 Země. Složení atmosféry: 72 % dusíku, 24 % kyslíku, přibližně 3 % vodní páry a zbylé procento stopových plynů. Byla tedy o něco řidší než na Zemi. Průměr: 0,92 Země. Její oběžná dráha by se při přesunu ke Slunci ocitla mezi Merkurem a Venuší. Rok v důsledku toho trvá pouhých sto sedmdesát dva pozemských

dní. Asgardský den trvá osmadvacet a půl hodiny. Kolem planety obíhají i dva měsíce, jeden asi poloviční hmotnosti než Měsíc a druhý podobný Marsovu Phobosu. Andlang a Ceridwen.

Díky sondě, vysílající od roku 2077 údaje, měli určité vědomosti i o její biosféře. *Život*. Když si Tallman nahradil biosféru tímto slovem, neubráníl se nikdy pocitu úžasu a obdivu.

Messenger byl zachycen gravitací planety a bezpečně zatkotvil na stabilní dráze kolem ní. Kapitán Jon Tallman si nyní dovolil opustit řídicí místnost a přesunout se k velkému průzoru.

Užasle shlížel dolů. Pohled, který se mu naskytl, byl jedinečný. Ještě žádný pozemšťan kromě něj jej neviděl. Byl to zvláštní pocit.

Pod tenkým, bledě zářícím obalem atmosféry se rozkládaly oceány a kontinenty. A na nich pohoří, lesy, pouště a savany. Spatřil řeku, stékající jako sotva viditelný proužek z hor do široké nížiny, kde se rozšiřovala a větvila v mnoho ramen a ještě dále se v rozsáhlé deltě vlévala do temně modrého oceánu...

Dvě další takové stuhly se vinuly i na opačné straně hor, ale jejich cesta nesměřovala do moře, nýbrž do obrovského jezera. Bylo větší než Kaspické moře – jeden z rekordů Země už tedy padl. Tallman přemýšlel, který bude další.

Kontinenty se nacházely na povrchu planety celkem čtyři. Největší se rozkládal podél téměř poloviny délky rovníku. Většinu jej pokrývaly tmavozelené plochy – lesy. V nejširším místě se tato pevnina na severním i jižním pobřeží zvedala ve vysoké pohoří. Mezi nimi byla oblast vybledlé hnědé barvy, poušť.

Další – naopak nejmenší – kontinent ležel blízko severního pólu Asgardie a svou rozlohou mírně převyšoval Austrálii. Zbylé dva byly na jižní polokouli a oba dosahovaly přibližně velikosti Jižní Ameriky.

Tallman na to fascinovaně zíral. Bylo to neskutečné, docela jiné než vidět snímky pořízené sondou a odeslané na Zemi, které během dlouhé cesty zčásti pohltit šum. On tady je a prožívá to.

Kdosi mu poklepal na rameno a Jon Tallman se probral. Otočil se.

„Tak co?“ Fabian Shary, druhý pilot a jeho zástupce, se široce usmíval. Tallman nevěděl, co odpovědět. „Báječný pocit, že jo?“ pomohl mu Shary a on přikývl. „Báječný...“ zopakoval tiše.

Do sekce s průzorem se během několika minut nahnula celá posádka. Včetně Tallmana a Sharyho to dělalo devět osob.

Když byl plán mise *Messenger* ještě v počátcích, vědci, politici i úředníci spekulovali, kolik lidí by mělo letět. Shodli se na tom, že nejméně čtyři – méně by byl při tak dlouhém a náročném letu značný hazard s psychikou posádky. Ačkoli – co v tomto projektu nebylo?

Počtu pasažérů se musela přizpůsobit velikost obytné sekce lodi, zásoby jídla, vzduchu a potravin. Voda a atmosféra sice byly celkem dobře recyklovatelné, ale stejně to nešlo úplně. A jídlo byl prostě problém.

Naštěstí nemuseli vézt zásoby na dvaadvacet roků letu tam a na stejnou dobu zpátky. Kvůli dilataci času trvala jedna cesta pro posádku devět let. I to však bylo hodně.

Piloti museli být minimálně dva a hodilo se, aby v případě nouze dokázal ovládat loď ještě někdo další. Například

techničtí inženýři, kteří budou mít na starosti opravné práce. Autoři projektu nijak nezastírali, že ty by byly pro piloty příliš nebezpečné – a ztráta pilotů by znamenala obrovský problém. Potřebovali tedy někoho více postradatelného a zároveň stejně schopného.

Z toho důvodu letěli inženýři Marla Hayesová a Ibrahim Hemad.

Dál letěli vědci. Na Asgardii existovalo bezpočet věcí k prozkoumání a mnoho toho nemohly zastat sondy nebo speciální roboti. Právě ti nejlepší a psychicky i fyzicky nejzdatnější ze svých oborů cestovali v *Messengeru*.

1. ledna 2096 vzlétl *Messenger* z oběžné dráhy kolem Jupiteru, kde kotvil několik let, na cestu ke hvězdám s tímto složením vědecké posádky: geolog, Owen Wang; astrofyzik, Tony Lee; botanik, Harald Arnesson; zooložka, Amanda Nateová; mikrobiolog a lékař, Andrej Majakovskij.

Messenger byl pýchou všech vědců a konstruktérů. Tato loď byla projektována už od roku 2060 a s každým novým objevem se měnila a vylepšovala. Spolupracovali na ní odborníci z mnoha odvětví – vymýšleli nejvýkonnější recyklační systémy, nejspolehlivější lodní počítač, nejlepší řízení, co největší pohodlí (pokud se to tak dalo nazvat) pro posádku, zajišťovali, aby její stav – psychický i fyzický – zůstal stabilní...

Technici, počítačové experti, biologové, psychologové, lékaři...

Nejdůležitější byl ovšem pohon. Cílem byla co nejkratší cesta, ale to vyžadovalo takový pohonný systém, který ještě nebyl použit. Něco nového a průlomového.

Nic zcela nového to nakonec nebylo – konstruktéři zkombinovali hned několik způsobů pohonu, které už se používaly, ale většinou samostatně.

Solární plachty – největší, jaké byly dosud vyrobeny – poháněly loď ve sluneční soustavě a zrychlovaly ji ještě několik světelných let za ní. Ale už za hranicemi Kuiperova pásu byl zapojen náporový motor, který ji doslova vystřelil na cestu k Epsilon Indi. Přestože loď využívala vodík, který byl obsažený ve zdánlivě prázdném vakuu, zásoby paliva musely být obrovské, aby tam dokázaly *Messengera* dostat během přijatelné doby. A také byly. Právě na svém „kotvišti“ u Jupiteru nabrala loď statisíce megatun stlačeného vodíku.

Za polovinou cesty se stáhly solární plachty, protože tam už by loď spíše zpomalovaly. Rychlost, kterou jí společně se zážehy trysek dokázaly udělit, byla dostatečná. A pak, po devíti letech pro devítičlennou posádku a dvaadvaceti pro zbylých devět miliard lidí, vstoupil *Messenger* do nové soustavy...

* * *

„Nádhera,“ vydechla Marla Hayesová a očima hltala tu podívanou. Andrej Majakovskij vedle ní hleděl na planetu s tichým úžasem a téměř posvátnou úctou.

Tallman se konečně dokázal odtrhnout od průzoru. „Tak... jsme tady,“ řekl. Nic jiného ho nenapadlo a nic jiného také nevystihovalo tu chvíli lépe.

V nepohyblivé sekci s průzorem byla nulová gravitace. Tallman se odrazil od stěny, chytil držadla na druhé straně a vplul do chodbičky, která oddělovala dvě části lodi. Na opačném konci chodby už si mohl stoupnout, protože gravitace tu dosahovala desetiny té pozemské. Sice nic moc, ale aspoň už bylo jasné, kde je nahoře a kde dole.

Tato část se otáčela. Byly tu umístěny titěrné, ale dobře vybavené obytné kajuty, „kuchyně“, jakási obdoba koupelny

a řídicí místnost se všemi ovládacími panely a displeji. Ta se nacházela v „prvním poschodí“ otáčivého kruhu, kde vládla desetinová gravitace. V „druhém patře“ bylo vše ostatní.

Za Tallmanem připlul první inženýr lodi, Ibrahim Hemad. „Spojíme se s naší sondou?“

Kapitán přikývl. „Natoč anténu, já nastavím vysílání našeho pozdravu.“

Po chvíli se Hemad ozval: „Anténa míří na *Visitor I*.“

„Fajn. Je načase požádat o přivítání.“ Z komunikační antény *Messengeru* vystřelil rádiový paprsek.

Earth Visitor I, obíhající kolem Asgardie, zachytil signál a směrem, odkud vyšel, vyslal své údaje. Počítač sondy vybral podle svého programu to nejzajímavější, co se během uplynulých třinácti let zaznamenalo, a nyní data odeslal *Messengeru*. Vše ostatní už bylo vymazáno.

Třináct let proto, že nikdo dlouho nevěděl, kdy vlastně loď s lidskou posádkou vzlétne. Až v roce 2093 začal být celý projekt jistější a vědci naprogramovali *Earth Visitor*, aby zálohoval zajímavé údaje. Ta zpráva k němu ovšem dorazila až v roce 2105.

Kromě svých záznamů odeslal *Earth Visitor* také složku se zprávami, které chtěli posádce poslat lidé ze Země. Byly vyhrazeny pouze informacím o planetě, žádné pozdravy od příbuzných a přátel. Většina z nich bude nejspíš o hodně starší nebo i po smrti, když se *Messenger* vrátí. To byla stinná stránka výpravy.

„Tak se na to podíváme,“ zamumlal Tallman. Na velké obrazovce před ním se objevily ikony pro spoustu souborů. Každý znamenal jeden „zajímavý“ den. Bylo jich přes sto padesát... Připadalo mu to na třináct let docela málo.

Každý soubor byl označen datem pozemského času, kdy byl pořízen.

Tallman se překvapeně zarazil. „Ibrahime... Vidiš totéž, co já?“

Inženýr se zamračil. „Poslední záznam je z konce roku 2106.“

Buď *Earth Visitor II*, sonda, která sbírala data na povrchu planety, od té doby nezachytil nic zajímavého, nebo se porouchal počítač na obíhajícím *Earth Visitoru I*.

Nebo přestal *Earth Visitor II* začátkem listopadu 2106 z nějakého důvodu vysílat.

Jon Tallman se zamračil. Měl očekávat nějaké potíže. Výprava do cizí sluneční soustavy se bez nich prostě obejít nemohla. Mohl být rád, že nastaly u *Earth Visitoru* a ne *Messengeru*.

„Stalo se něco?“

Tallman si ani nevšiml, že se v řídicí místnosti objevil i Shary. Pokýval. „Něco je s *Visitorem II*. Nebo spíš *bylo*. Před dvanácti lety.“

„No, mohlo se stát cokoli. Pokud je ta závada na *Visitoru II*, nejspíš ho poničila nějaká bouře nebo něco takového. Je div, že vůbec vysílal tak dlouho.“

„Zatím přestál všechny bouře, a to od roku 2077, celkem bez úhony. Umí se jim vyhnout.“

„Třeba to tentokrát nešlo. Možná mu stálo v cestě příliš vysoké pohoří nebo ho strhl vítr dřív, než stačil letět jinam.“ Fabian Shary pokrčil rameny.

„Můžeme si pustit poslední záznam,“ řekl Tallman. „Spustit soubor 2-11-2106.“

Počítač zareagoval na pokyn a obrazovku rozzářil kvalitní, ostrý obraz neznámé krajiny. Kamenité pole bylo místy

porostlé trsy rostliny, jejíž listy vypadaly jako ostré zelenohnědé nože. Svítalo. Za horami na obzoru se do zorného pole sondy vyhoupl nezvykle velký kotouč krvavě rudé barvy, která se během dne změní na jasně oranžovou.

Sonda se pohybovala, pomalu se vznášela směrem k tomu horstvu. Tallmanovi došla trpělivost a zapnul rychlé přehrávání. Epsilon Indi se až komickou rychlostí přesunulo vysoko na oblohu a hory se přiblížily. Přes obraz přehopkalo několik zvláštních malých tvorů. To bude práce pro Nateovou.

Pak jej zničehonic vystřídal šedivý mihotání šumu.

„Co to je?!“

„Podivné...“ řekl tiše Hemad.

Tallman vrátil záznam o několik minut zpátky. Sonda nic zvláštního nezachytila, jen tu rozlehlou kamenitou a travnatou pláň. A pak obraz náhle zmizel. Prostě se ztratil.

„To nemůže být všechno!“ Neuvědomil si, že to vykřikl.

Fabian se ustaraně mračil. „Já nevím, ale kdyby tam bylo ještě něco, *Earth Visitor* by nám to odeslal celé...“

Do řídicí kabiny nahlédl Majakovskij. „Proč jsi křičel?“ divil se.

Tallman potřásl hlavou. „Nic... jen malý problém s tou sondou. Zaskočil mě, moje chyba. Nic zvláštního.“

„Tak jo.“ Majakovskij, podle pochybovačného výrazu ne zcela přesvědčen, zamířil do horních kajut.

Fabian se opřel o tenkou polymerovou stěnu. „Co s tím budeme dělat?“

Jsem kapitán lodi, tak musím rozhodnout, co dál, přemítal Tallman. Nic ho nenapadalo. „Asi se nedá dělat nic,“ povzdechl si nakonec. „Třeba se ještě dozvíme, o co jde, ze zpráv ze Země. Nejdřív si poslechneme je.“

Hemad vypadal, že váhá, ale pak souhlasně kývl. Zřejmě došel k závěru, že ačkoli to není právě vynalézavý postup, skutečně nemají na výběr.

„Řeknu všem, aby se tady shromáždili.“ Fabian se chytil žebříku a hladce se vyhoupl do úzkého průlezu, kudy vedla cesta do prostoru poloviční zemské tíže.

Potrvá určitě několik týdnů, než ze zpráv a záznamů zjistí tolik informací, aby se mohli vydat dolů. Ale ten okamžik přijde. Tallman se jej už nemohl dočkat. Toužil znovu stanout na pevném povrchu ve vyšší gravitaci, vdechnout vzduch bez příchutí kovu a plastů a vidět zapadat slunce, třebaže cizí a vzdálené od skutečného domova. A dotknout se země. Opravdu *žít*.

Psychologové v bílých pláštích a s výkonnými počítači na Zemi nemají sebemenší tušení, co si myslíme a zažíváme, pomyslel si Tallman se špetkou pohrdání a ironie. To na nich záleželo, jestli pustí vybrané osoby na tuto výpravu. Z desítek posledních kandidátů zvolili je.

Tallman jim byl vděčný a byl si jistý, že bude až do smrti. Když se v roce 2091 dozvěděl, že výbor OSN pro vesmírné cesty vybírá posádku pro misi na Asgardii, bez jakéhokoli zaváhání se přihlásil. Dostal se do užšího výběru – mezi necelou tisícovku lidí – a pak až do skupiny padesáti zbývajících. Vládla mezi nimi napjatá atmosféra – snažili se k sobě být vstřícní a přátelští, ale ve skutečnosti každý doufal, že těm ostatním se něco stane, že neprojdou testy nebo odstoupí...

Už tam se setkal s Fabianem Sharym, ale kromě letmých pozdravů spolu nemluvili až do chvíle, kdy se dozvěděli, že poletí právě oni.

Když si ty chvíle vybavil dnes, připadal si trochu provinile, že dalším kandidátům přál neúspěch a byl vybrán místo

nich, ale ten pocit byl pouhým stínem oproti štěstí a nadšení, že jsou na Asgardii. První lidé mimo sluneční soustavu.

Byl to úžasný okamžik.

* * *

Od roku 2096 do roku 2106 poslali pozemští vědci na *Earth Visitor* více než dvě stě hodin nahuštěných informacemi. Zdálo se, že jen jejich sledování a procházení vybraných záznamů z *Earth Visitoru* zabere zbytek tohoto roku.

Posádka už o životě na Asgardii věděla to, co na Zemi dorazilo během let 2089 až 2096. Vědci na palubě se také sami účastnili dálkového výzkumu – pojmenování spatřených rostlin a živočichů, jejich registrace do seznamů, pozorování jejich zvyklostí a životního cyklu. To však bylo při pouhém sledování nekvalitních záznamů dosti obtížné. Proto sice zatím měli pojmenovány více než dva tisíce druhů, ale nevěděli o nich skoro nic.

Kromě toho – dva tisíce z celé planety bylo směšné číslo. Zcela nevýznamné.

Amanda Nateová shlížela na povrch planety s údivem, nevírou a tisíci otázek, na které toužila najít odpovědi. Asgardia mohla pomoci lidstvu zodpovědět a objasnit tolik důležitých věcí... Amanda si občas říkala, že sem vedou cesty myšlenek všech lidí.

Co všechno vedlo k tomu, že na planetě Zemi, kdesi v úplně obyčejném koutě vesmíru, vznikl život – a inteligentní bytosti? A je takových civilizací v Galaxii hodně nebo málo?

Asgardia mohla být zrcadlem minulosti Země. Nebo snad i budoucnosti?

Temný oceán ozářilo oranžové světlo Epsilon Indi a hladina se v jediném okamžiku celá zatřpytila jako drahokam. Nad oceánem se místy vznášely bělostné nadýchané oblaky vodní páry.

Tam, kde se oceán stával světlejším, přecházel v pobřeží rovníkového kontinentu, který byl na Zemi nazván Sessrumni – podle části bájného Asgardu a sídla bohyně lásky, Freyi. Jeho jasná zeleň byla pro člověka naprosto neznámým ekosystémem. Tam *Earth Visitor II* ještě nezavítal.

Amanda si neuvědomila, jak je u průzoru dlouho, než se loď přehoupla k noční straně planety. Musela tam strávit nejméně hodinu!

Přesto se s pohledem na Asgardii loučila jen těžko.

Brzy tě navštívíme, slíbila planetě v duchu a neslyšně zapohybovala rty.

* * *

Trvalo třicet šest dní, než zhlédli všechny zprávy a zatím jen zlomek záznamů *Earth Visitoru*. Ale za tu dobu už mohli být připraveni dostatečně. Připravovali se koneckonců celou cestu; dlouhých devět let, kdy nedělali skoro nic jiného.

Nekonečné opakování informací o Asgardii, nacvičování sestupu na určené místo a pročítání instrukcí. Copak se mohli připravit lépe?

Po společné dohodě naplánovali sestup na první leden 2119. Téměř dvacet tři let od chvíle, kdy *Messenger* opustil gravitační pole Jupiteru a vydal se na největší cestu v lidských dějinách.

Dolů měli letět všichni kromě druhého pilota a prvního technického inženýra. Pro případ, že by něco nevyšlo

a zbytek posádky se nemohl vrátit, museli na palubě zůstat alespoň dva lidé, kteří umí řídit a opravovat loď. Tallman jako kapitán výpravy půjde dolů – Fabian Shary věděl už od samého počátku, že na povrch Asgardie pravděpodobně nezavítá, a smířil se s tím.

Naopak kdyby se něco stalo s lodí na oběžné dráze, bylo důležité závadu okamžitě odstranit. Mělo to větší prioritu než závady dole. Z toho důvodu zůstal i Hemad.

Když nadešel ten okamžik a palubní hodiny ukázaly 0:00 prvního ledna 2119 pozemského času, celá posádka byla shromážděná v řídicí místnosti a přitukávala si plastovými kalíšky s proteinovým nápojem, který měl chutnat jako pomeranče.

Fabian si na chuť pomerančů ještě pamatoval. Tolik toho dosud nezapomněl. A to, co pil, je ani v nejmenším nepřipomínalo. Potravinoví biologové se snažili, ale nějak jim to nevyšlo.

„Tak na Asgardii!“ zvolal a pozvedl svou číši. Nejasná chuť nápoje mu náladu ani v nejmenším nezkazila.

Rozesmátý Tallman si s ním přitukl. Trocha tekutiny úzkým hrdlem kalíšku vyšpláchla ven a pomalu, jako ve snu se snášela na podlahu.

Hodně štěstí, pomyslel si Shary a neubráníl se doteku zklamání a závisti. Ale byl tady. Neustále si to připomínal a pořád tomu stěží dokázal uvěřit. Nebylo už *to* dostatečně nádherné?

Fabian Shary byl ve svém věku dvaatřiceti let nejmladším členem posádky. Když se roku 2091 přihlásil mezi kandidáty na pilota mise, bylo mu teprve devatenáct, ale svými schopnostmi většinu ostatních převyšoval. To ho katapultovalo až sem, do řídicí kabiny *Messengera*. Posla lidstva.

Zbývalo necelých deset hodin do odletu sedmi členů posádky. Během té doby si povídali, odpočívali s hudbou nebo elektronickou knihou, uvažovali, co je tam dole čeká, a vzpomínali na život na Zemi.

Pak, když se loď vznášela přímo nad jedním ze světlem zalitých jižních kontinentů, nastal čas nastoupit do přistávacího modulu.

„Opatrujte se tam dole a dávejte pozor,“ usmál se Fabian a trochu lítostivě je pozoroval.

Tallman mu úsměv oplatil tím svým jistým, hrdým způsobem. „Jasně. A díky.“

Kapitán ještě, než uzavřel dveře modulu, Sharymu věnoval poslední pohled vyzařující sebejistotu a očekávání.

Fabian a Ibrahim Hemad se vydali zpět do řídicí sekce, odkud mohli sledovat přistání. Uslyšeli táhlé zasyčení a pak zase ticho. Fabian se na okamžik zastavil u průzoru a očima doprovázel přistávací modul na cestě dolů.

2. kapitola

Tichý svět

1. ledna 2119 pozemského času

Jak přistávací modul *Sun Arrow* pronikl do atmosféry Asgardie, nebylo kolem malých postranních průzorů vidět nic než rozžhavenou červeň. Modul si své jméno vskutku zasloužil. Vlétl dovnitř té tenké životodárné slupky jako šíp a žhnul jako padající malé slunce.

Pak ta oslepující záře zmizela a *Sun Arrow* obklopila řídká bílá mlha vysokých mraků. Tady sahala troposféra až do výše patnácti kilometrů; na Zemi to bylo jedenáct až dvanáct.

Za pár vteřin mlha zmizela a objevila se země. Tallman zapojil brzdné systémy, které modul na jeho zběsilé cestě dolů zpomalily. Rychle pohlédl na displej ukazující místo dopadu při současném kurzu. „Zamiř to o dvě stě kilometrů dál na severovýchod,“ zvolal.

Nic se nestalo. Tallman příkaz zopakoval, ale *Sun Arrow* se řítíl k zemi bez jakékoli korekce místa přistání. „Sakra!“ Něco se muselo stát s palubním počítačem modulu. Tallman popadl ruční ovládání a natočil brzdné trysky tak, aby nasměrovaly modul blíže k určenému místu, ale udělal to pozdě. *Sun Arrow* sebou prudce trhnul a vylétl vzhůru, jak se

otevřel veliký padák, stejně účinný jako silné trysky a především mnohem levnější.

Tallman to nečekal a hodilo jím to doleva, kam strhnul i páku ovládání trysek. Ty se obrátily opačným směrem.

Zasykl, jak ramenem narazil do opěrky. Honem se vzpamatoval a natočil je zpátky, ale modul už byl pouhých pár set metrů nad zemí. Během několika sekund se snesl dolů a přistál na polštáři, který se nafoukl ihned po otevření padáku. Ten zmírnil jinak tvrdý náraz.

Padák klesl na zem vedle modulu a polštář se začal pomalu vypouštět. Tallman vydechl. „Sakra...“ zašeptal znovu.

Podle ukazatele polohy byli přes tři sta padesát kilometrů daleko od plánovaného místa přistání. Počítali s odchylkou maximálně padesát. Byla to jeho chyba, to věděl. Měl rychleji zareagovat, když se po slovním příkazu nic nedělo.

Několik minut bylo uvnitř ticho, které přerušovalo jen rychlé oddechování posádky. Nic se nepohnulo.

Pak si Andrej Majakovskij jako první rozepnul pásy a vstal. Trochu zavrával; musel udržet rovnováhu. Stát konečně po letech v normální gravitaci bylo i přes usilovný trénink na lodi pro lidské tělo šokem. „Jdeme?“ optal se s úsměvem. „Kapitáne Tallmane, myslím, že stanout jako první na povrchu Asgardie přísluší vám.“

Tallman se mdlým pousmáním přikývl. I když v tu chvíli by mu ani nevadilo přenechat tu poctu někomu jinému.

Kontrolka na dalším displeji ho ujistila, že složení atmosféry se od jeho znalostí neliší a neobsahuje žádné člověku nebezpečné látky. „Marlo, můžeš se napřed podívat, co je s tím počítačem?“

Devětatřicetiletá Irka už ověřovala jeho funkce. Mírně se mračila. „Zvláštní. Nevím, čím to je... Počkej, něco zkusím.“ Vybrala si jeden z příkazů: „Ukaž mi mapu planety!“

Hlavní obrazovka zůstala temná.

„Je to divné. Budu se muset podívat dovnitř.“

„A co to pro nás znamená?“

„Že budeme muset ovládat všechny funkce ručně. Jinak celkem nic. Ukazatele, senzory a automatické systémy fungují bez potíží.“

„Dobře.“ *Další problém*, řekl si v duchu a pomyslel na *Earth Visitor II*.

Malý displej na předloktí jeho kombinézy ukazoval údaje o venkovním prostředí. Teplota třicet dva stupňů Celsia, tlak 1012 hPa a slabý vítr z jihu. Bylo načase udělat další krok.

Tallman si vzpomněl na slova Neila Armstronga, když stanul na Měsíci. *Malý krok pro člověka, ale velký skok pro lidstvo*.

Co řekne on? Zatím na to nemyslel.

Stisknutím tlačítka na stěně otevřel průchod do přechodové komory – ačkoliv ten název byl poněkud nepřesný, protože odtud se vzduch nevypouštěl a nenapouštěl. Nebyl to přechod mezi normálním tlakem a vakuem. Napadlo ho, že lépe by se hodilo jednoduché slovo předsíň.

Ohlédl se. Všichni už vstali a zkontrolovali, jestli fungují jejich displeje a komunikační zařízení. *Tak jo. Jeden krok*.

Po uzavření vnitřních dveří se začaly odsouvat ty vnější. Centimetr po centimetru, docela rychlý pohyb, ale Tallmanovi to připadalo jako věčnost. Ne ta nudná, zdlouhavá věčnost, jako když člověk na někoho čeká, nýbrž jako zpomaleně běžící okamžik, jehož význam přesahuje hranice lidského života a chápání jediné osoby.

Centimetr po centimetru. Uvědomil si, že dveře už hladce zajely do pláště modulu. Před ním byl sotva půlmetrový schod a pak suchá, prašná zem toho místa. Země, na kterou ještě nevstoupil žádný člověk.

Udělal krok.

Kdyby nevěděl, že je dvanáct světelných let daleko od domova, že putoval devět let na cizí planetu, ani by mu to nepřišlo zvláštní. Jenže on to věděl. A zvláštní to bylo. Neuvěřitelné.

Žádná slova, pomyslel si. Nedalo se to popsat ani vystihnout. Jedině zažít. A tak mlčel.

Nadechl se. Vzduch byl i skrz respirační masku vlhký a teplý jako někde v pralese. Ale krajina kolem něj byla spíše suchá. Několik kilometrů na všechny strany se táhla rovina, místy jen lehce zvlněná, která byla většinou pokrytá rostlinami s širokými zhnědlými listy. I v mírném větru se pomalu zdvihaly a vlály. Ty pohyby byly líné, vláčné. Jako kdyby někdo pustil zpomalený záznam z větrné stepi.

„*Papyrofolia*,“ řekl Harald Arnesson.

„Co?“

„Ta rostlina. Její listy připomínaly vědcům na Zemi papyrus.“

Tallmanovy rty se zvlínily úsměvem. První lidská slova pronesená na Asgardii jsou tedy jméno rostliny. *Papyrofolia*. Líbilo se mu to. Ale těm na Zemi to asi sdělovat nebude.

„Úžasné,“ vydechl Majakovskij a zacitoval nějakou báseň: „Až krajinu svého srdce objevíš, mnoho otázek ti zodpoví – a těžkostí přidá. Bez krásy ani strastí se neobejde, jak víš. Ta krása ti však naději je překonat dá...“

„Odkud to je?“

„Anonymní starověký orientální básník. Na *Messengeru* jsem si krátil čas hlavně čtením.“

Owen Wang se sehnul, nabral do ruky hrst písčité půdy a zamyšleně ji nechal propadat mezi prsty. Zrnka padala rychle jedno po druhém. Jako v přesýpacích hodinách. Tallmanovi to připomnělo, kolik času už uplynulo na Zemi. Teď už třicet let. Až se vrátí, bude zřejmě rok 2141. Možná 2142, pokud na konci nechytí správné postavení planet. Kdo ví.

Zadíval se na vlající listy. Světle hnědozelené, tak tenké a přitom odolávající zdejšímu bouřím... Možná to byl jeden z mála případů, kdy název tak přesně vystihoval svého nositele.

„Podívejte!“ vykřikla náhle Marla Hayesová. Ukazovala na druhou stranu, do dálky za modul. Objevila se tam malá skupinka živočichů, tvorů velkých téměř jako pozemští zubři. Stejně mohutní a robustně stavění, ale scházela jim typická dlouhá srst. Jestli vůbec nějakou měli, byla krátká asi jako u králíka.

„Co je to?“

„Světlýš bizonovitý.“ Amanda Nateová se lehce usmívala. „Je to hrozný název. Ale tohle je první tvor, u kterého jsme zpozorovali zdejší způsob komunikace.“

Jako by mohl zaslechnout její slova a rozumět jim, na bocích jednoho ze světlýšů se rozzářila trojice oválných skvrn o velikosti talíře. Horní skvrna dvakrát zablikala, zbylé dvě svítily stále. Pak pohasly všechny.

Ostatní světlýši kolem něj odpověděli podobnými signály a skupina se dala do pohybu. Zamířila k místům, kde byl porost papyrofolie nejhustší.

Všichni na to hleděli jako u vytržení. Tallman, fascinován tím neuvěřitelným úkazem, sledoval světlýše ještě několik